

11. M. 227.

A falu bolondja.
Képtörődék.

Közza Bandit ismeri a helység,
Oly nagy benne az éltetlenség.
Soham esett talpra semmi dolga,
Nem hiszik, hogy kártyája ki volna.
Néha-tája közel-hegygyel össze,
Pókhálóit nem kell menni messze;
Kerítjét turja csak vakandok kertész,
Ott legel a falubeli sertés.
Maga pedig erre-arra lételeg,
Sült gabambot vár fogára képen:
De aligha még annak is épen
Felnyitná a száját idejében.

Hivatata sok volt egyszer máskor:
Kis korában volt ő libapásztor.
Zöld libákkal zöld mezőre menni —
Oly nagy öröm nem volt neki semmi.
Ott kedvűve, a tengerő sarkán,
Néha verítőt mezfregere sarkán,
Néha pedig fűt szilinköt vágott,
Vagy nézte a jóke felhőket,
Ora-korán nézte a felhőket,
Toldva-foldva képpelében őket:
Majd bikának, majd toronynak látván,
Majd belyárnak szilaj lova hátán.
Majd nagy fának képpel egy foltot:
Ez alakult, amax elmosódott,
Ez mikor így elmosák a fellőte,
Mégsohajta az elszelő felhőt.

Vagy megállott szem a nagy égen,
Mely felette gömbölyödött keken,
Nézte, hogyan tűnik el a gölya —
Gölya lenni így keserű volna!
Néha darult, néha fűtyöréssett,
Néha csak így a semmibe nésett,

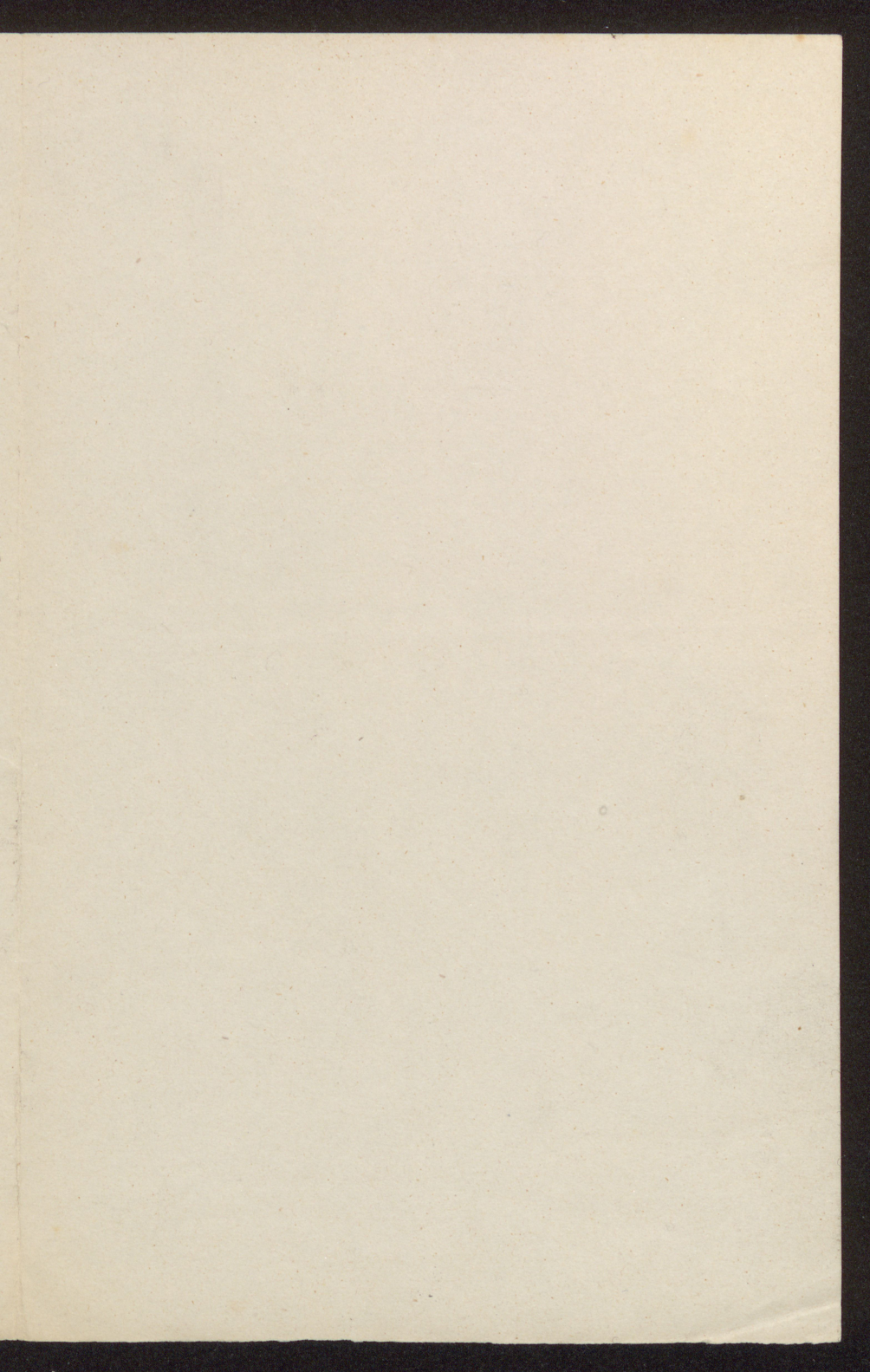

Néha úgy tett, mint ki meste hallgat:
Hallgata' a láthasatlan darvat.
Ugykor az ér sós-szegélyü mentén
Abraondoxa, lidjait kőcsevéen:
Gyönyörködött benne, a mint kőstak
I magok után fénybarákdát hírtak.
Nézte őket, nézte, de hiába!
Még se' tudá, megvan-e libája:
Nem ügyelt rá, este sem jár' rajta
Hogy ez övé-, ez a másé fajta.

Fel napig is odahagyta nyáját,
Fölkeresé más fiúk tanyáját,
Hol juhörzö, malackörzö gyermek
Domb tövében ástak vala vesmet.
Ottan avart, avxu köröt kedtek,
Kicsikobran' tüzet éleztettek;
Mire a tűz? hát azért, hogy égjen,
Hogy a tanya barátságos legyen.
Némelyik a pipáxádt tanulja,
Ritkán fújja, többnyire csak fújja;
Agyagból van a pipa göngyölve,
I nem dohánnyal, csak lapuval tömve.
Tartja őket Bendi mese-szóval,
Egy kuk sinisen mikor ő megszólal,
Annyi mesét, oly különös szöveget
Elmondani egy fiú sem képes:
Honnan szedi? tán maga gondolja?
Elhiszem! ha oly szövepen nem folyna.
Ki hallotta? senkise azt máskor:
Nem tudja más, csak a libapárkocor.

— — — — —

MTAK 6/1939.

K 544/M